

Františkovo slovo

č.136

Být křesťany nikoli povrchně, ale podstatně

Papež: Krajní přísnost vůči kněžím, kteří zradili své poslání

O příběhu Kaina a Ábela

Papež: Boží Slovo nelze podávat jako nějaký návrh

Petrův nástupce: Domorodé národy rovnocennou součástí obyvatelstva

Modlitba za mír není formalita

Papež k alternativním hnutím: Největším ohrožením lidstva je pokušení dělit lidi na bližní a ne-bližní

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Být křesťany nikoli povrchně, ale podstatně

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnešní liturgie nám podává další část *Horského kázání* z Matoušova evangelia (srov. 5,17-37). V tomto úryvku chce Ježíš svým posluchačům pomoci s výkladem mojžíšského Zákona. Co bylo řečeno ve Starém zákoně byla pravda, nikoli však úplná. Ježíš přišel *naplnit* a s definitivní platností veřejně vyhlásit Boží Zákona, až do posledního písmenka (srov. v. 18). Poukazuje na jeho původní finalitu a stanovuje jeho autentické aspekty, a to vše svým kázáním a především svou obětí na kříži. Ježíš tak učí, jak plnit Boží vůli, a používá k tomu výraz „dokonalejší spravedlnost“ ve srovnání se spravedlností farizejů a učitelů Zákona (srov. v.20). Spravedlnost, která je sycena láskou, činorodou láskou a milosrdenstvím, je schopná uskutečňovat podstatu přikázání a vyhnout se nebezpečí formalismu. Tedy formalismu, který tvrdí: toto smím a toto nesmím, potud smím a potud nesmím. Nikoli! Je třeba více.

V dnešním evangeliu se Ježíš podrobně zabývá třemi aspekty, třemi přikázáními ohledně vraždy, cizoložství a přísahy. O přikázání „nezabiješ“ říká, že je porušováno nejenom skutečněnou vraždou, nýbrž také jednáním, které uráží lidskou důstojnost, včetně hanlivých slov (srov. v.22). Znevažující slova jistě nemají stejnou závažnost a nepředstavují stejné provinění jako zabití, ale míří tímtež směrem, protože jej předjímají a vykazují stejnou zlovůli. Ježíš nás nevybízí k tomu, abychom stanovovali stupnici urážek, ale abychom je všechny pokládali za škodlivé, poněvadž jsou nesené úmyslem působit bližnímu škodu. Ježíš dává jako příklad urážení. My jsme zvyklí se urážet, je to jako říci „dobrý den“. A hanění míří stejným směrem jako zabití! Kdo tupí bratra, zabíjí jej ve svém srdci. Prosím, nehanět! Nic tím nezískáme.

Další naplnění se týká manželského zákona. *Cizoložství* bylo považováno za porušení práva muže mít ženu. Ježíš jde však ke kořeni zla. Stejně jako se dochází k vraždě haněním, urážkami a tupením, dochází se k cizoložství skrze úmysl mít jinou ženu než vlastní manželku. Cizoložství stejně jako krádež, korupce a všechny ostatní hříchy jsou nejprve počaty v srdci, a jakmile se v srdci dokoná špatná volba, uskutečňují se v konkrétním jednání. A Ježíš říká: každý, kdo se dívá na ženu se žádostivostí, už s ní zcizoložil ve svém srdci a nastoupil cestu k cizoložství. Zamysleme se trochu nad tím, nad špatnými myšlenkami, které míří tímto směrem.

Ježíš pak svým učedníkům říká, aby *nepřísahali*, poněvadž přísaha je znamením nestálosti a obojakosti, které se vyskytují v lidských vztazích. Je to účelové dovolávání se Boží autority jako záruky v našich lidských záležitostech. Spíše jsme povoláni vytvářet mezi sebou, v našich rodinách a v našich komunitách klima průzračnosti a vzájemné důvěry, abychom byli upřímní a věrohodní, aniž bychom se dovolávali vyšší instance. Nedůvěra a vzájemné podezření vždycky ohrožují klid.

Panna Maria, žena chápajícího naslouchání a radostné poslušnosti, kéž nám pomáhá stále více se blížit evangeliu, abychom byli křesťany nikoli „na povrchu“, nýbrž podstatně! To je možné milostí Ducha svatého, který nám umožňuje konat všechno s láskou a tak naplňovat Boží vůli.

Papež: Krajiní přísnost vůči kněžím, kteří zradili své poslání

Vatikán. „Děkuji Danielovi, protože svým svědectvím boří hradbu ticha, která se snaží potlačit skandály a utrpení, a vnáší světlo na stinná místa v životě církve“, píše papež František v předmluvě ke knize nazvané *Mon Père, je vous pardonne* („Můj otče, odpouštím vám“, ed. Philippe Rey), jejíž italský překlad v tomto týdnu vychází v nakladatelství *Piemme*.

Autorem je dnes téměř šedesátiletý Daniel Pittet, bývalý seminarista a nyní knihovník ve švýcarském Fribourgu, ženatý otec šesti dětí. Vypráví o tom, jak byl jako osmileté dítě vystaven opakovanému pohlavnímu zneužití ze strany švýcarského kapucína, o. Joela Allaze. K udání přistoupil až po dvaceti letech, poté, co se dozvěděl o dalších podobných případech, týkajících se téhož kněze, který byl v prosinci roku 2011 odsouzen ke dvouletému trestu s podmíněným odkladem na dva roky. Daniel Pittet založil sdružení nazvané „Modlit se a svědčit“ a jak vypovídá název jeho knihy, nejenže neztratil víru, nýbrž dokázal odpuštěm utrpěné násilí. Před dvěma lety se ve Vatikánu setkal s papežem Františkem, kterému vyprávěl svůj příběh, který se římský biskup rozhodl opatřit následující předmluvou:

„Člověk, který se stal obětí pedofila, jen stěží vypráví, co zakusil, a popisuje traumata, která přetrvávají i po dlouhých letech. Z toho důvodu je svědectví Daniela Pitteta potřebné, cenné a odvážné. Poznal jsem Daniela ve Vatikánu v roce 2015 u příležitosti Roku zasvěceného života. Usiloval o rozšíření své knihy nazvané „Milovat znamená dát vše“, která shromažďuje svědectví řeholic a řeholníků, kněží a zasvěcených osob. Nikdy bych si nepředstavil, že tento nadšený člověk, zapálený pro Krista, byl zneužit knězem. A přesto mi právě o tomto vyprávěl a jeho svědectví mne hluboce zasáhlo. Opětovně jsem si uvědomil, jaké děsivé škody působí pohlavní zneužívání a jaká dlouhá a bolestná cesta pak čeká na jeho oběti. Těší mne, že si dnes lidé mohou přečíst jeho svědectví a zjistit, do jaké míry může zlo vstoupit do srdce služebníka církve.

Jak může kněz, který stojí ve službě Kristu a jeho církvi, zapříčinit tolik zla? Jak je možné, že svůj život zasvětil tomu, aby vedl děti k Bohu, a namísto toho je požívá při „dábelské oběti“, jak jsem nazval skutek, který ničí jak samu oběť, tak život církve? Některé oběti byly dohnány až k sebevraždě. Tato úmrtí zatěžují mé srdce a svědomí i svědomí celé církve. Obracím se k rodinám těchto obětí s láskou i bolestí a pokorně žádám o odpuštění. Jde tu o absolutní zrůdnost, hrůzný hřích, který stojí v radikálním protikladu vůči Kristovu učení. Ježíš užívá velice přísných slov na adresu všech lidí, kteří ubližují dětem: „Kdo však jedno z těchto nepatrných, které ve mně věří, svede ke hříchu, pro toho by bylo lépe, aby mu byl pověšen na krk mlýnský kámen a aby byl potopen hluboko do moře“ (Mt, 18,6). Naše církve, jak jsem 4. června 2016 připomenul v apoštolském listě nazvaném „Jako milující matka“, musí s výjimečnou láskou pečovat o nejslabší a bezbranné a chránit je. Prohlásili jsme, že je naší povinností uplatnit krajní přísnost vůči kněžím, kteří zrazují své poslání, a vůči hierarchii – biskupům či kardinálům – kteří by je chránili, jak už se to v minulosti stalo. Daniel Pittet se v neštěstí setkal také s jinou tváří církve a díky tomu neztratil naději v člověka a v Boha. Vypráví nám také o síle modlitby, které se nikdy nevzdal a která ho posilovala v nejtemnějších hodinách. Rozhodl se, že se po čtyřiačtyřiceti letech setká s mužem, který ho týral a hluboce zranil na duši, a že mu pohlédne do očí. A podal mu ruku. Zraněné dítě je dnes mužem, který navzdory své slabosti stojí vzpřímeně na nohou. Velmi mne zasáhla jeho slova: „Mnozí lidé nedokážou pochopit, že k němu necítím nenávisť. Odpustil jsem a na onom odpuštění jsem vybudoval svůj život“. Děkuji Danielovi, protože svým svědectvím boří hradbu ticha, která se snaží potlačit skandály a utrpení, a vnáší světlo do strašlivé stinné zóny v životě církve. Takováto svědectví otevírají cestu spravedlivé nápravě a milosti smíření a také pedofilům pomáhají, aby si uvědomili děsivý dopad svých skutků. Modlím se za Daniela a za všechny, kteří stejně jako on byli zraněni ve své nevinosti, aby je Bůh pozvedl a vyléčil, a udělil nám všem své odpuštění a milosrdenství.

Kázání z Domu sv. Marty

13.2.2017

O příběhu Kaina a Ábela

Vatikán. Rozpad rodin i národů začíná drobnými nevraživostmi a závistmi. Je proto nutné hned na počátku odstranit zášť, která ničí bratrství – kázal papež František v kapli Domu sv. Marty při ranní mši, kterou – jak předdeslal v úvodu – sloužil za otce Adolfa Nicoláse, který byl v letech 2008-2016 generálním představeným Tovaryšstva Ježíšova a pozitíří se vrací zpět na Dálný východ, kde působil předtím. „Kéž mu Pán odplatí dobro, jež prokázal, a doprovází jej v

jeho novém poslání. Díky, otče Nicolási," obrátil se papež na začátku bohoslužby k otci Nicolásovi přítomnému mezi dnešními koncelebranty.

Jádrem papežovy homilie bylo první čtení z knihy Geneze (4,1-15.25), jež mluví o Kainovi a Ábelovi. „V tomto textu Bible – upozornil Svatý otec - se poprvé vyskytuje slovo *bratr*. Je to příběh bratrství, které mělo vyrůst a být krásné, ale bylo zmařeno. A vše začalo drobnou žárlivostí. Kain se rozhněval, protože Bůh neshlédl na jeho oběť, a tuto zášť v sobě začal živit. Mohl ji ovládnout, ale neučinil tak.“

„Kain preferoval instinkt, raději v sobě tuto emoci pěstoval, nechal ji růst a sílit. Hřích, kterého se pak dopustil, se za tímto pocitem schovává a roste. Tak rostou nevraživosti mezi námi, začínají maličkostí, žárlivostí a závistí, které pak rostou, a my začínáme pozorovat život pouze z jejich hlediska. Tato tříska se pak pro nás stává trámem, který máme my, ale je tam. Náš život se začíná točit kolem toho a ničí se bratrský svazek, ničí se bratrství.“

Postupně se nás zmocní obsese a toto zlo nás pronásleduje a stále narůstá – pokračoval papež.

„Tak tato nevraživost roste a končí špatně. Vždycky. Zaujmu od svého bratra odstup, takže už není bratrem, nýbrž nepřítelem, který musí být zničen, vyhnán... tak se lidé ničí. Nevraživost ničí rodiny, národy, všechno. Užíráním a stálou obsesí, jako se stalo Kainovi, který nakonec svého bratra odstranil. Přestal být bratrem. Řekl si: »Jsem jenom já. Není bratrství, jsem jenom já.« To co se stalo na počátku, nastává jako možnost u nás všech. Tento proces je třeba utnout hned zpočátku, při první zahořklosti jej stopnout. Zahořklost není křesťanská. Bolest ano, hořkost nikoli. Zášť není křesťanská. Bolest ano, zášť nikoli. Kolik jen je nevraživosti a rozštěpení!“

Papež se potom obrátil k několika novým farářům, biskupům a kardinálům, kteří koncelebrovali spolu s ním, a řekl: „Také mezi kněžími a v našich biskupských sborech vzniká spousta rozštěpení! Někdo si pomyslí: »Proč on dostal toto místo a ne já? A proč tamto?«. Jsou to drobné roztržky a ničí bratrství. A Bůh se ptá Kaina: »Kde je tvůj bratr Ábel?«. Kain odpovídá ironicky: »Nevím, copak jsem já hlídačem svého bratra?«. – Ano, jsi hlídačem svého bratra! A Pán mu řekl: »Hlas krve tvého bratra volá ke mně ze země.« Každý z nás – dodává papež – může říci, že nikdy nikoho nezabil, avšak jsi-li nevraživý ke svému bratru, zabíjíš jej; pokud svého bratra urážíš, zabíjíš jej ve svém srdci. Zabití začíná maličkostí. Ti, kdo jsou bombardováni nebo vyháněni, nejsou bratři.“

„Pozemští mocipáni si mohou říci: »Zajímá mne toto území, tento kus půdy mne zajímá. A pokud spadne bomba a zabije 200 dětí, není to má vina. Je to vina bomby. Mě zajímá to území.« Všechno začíná oním pocitem, který tě přivádí k roztržce, takže řekneš: »Tamten je takový a takový, není to bratr«. A vypukne válka, která vraždí. Ty jsi však zabil už na začátku. Je to krvavý proces a spousta krve dnes volá ze země k Bohu. Všechno je propojeno. Ona krev - možná její nepatrná kapka – souvisí s mojí závistí. Zabil jsem svojí žárlivostí, která zničila bratrství.“

Pán – prosil v závěru papež – ať nám dnes pomůže zopakovat si jeho otázku: »Kde je tvůj bratr?«, ať nám pomůže pomyslet na ty, které ničíme svým jazykem, a na ty, s nimiž je ve světě zacházeno jako s věcmi a nikoli bratry, protože důležitější je kus země než svazek bratrství,“ končil papež František ranní kázání v Domě sv. Marty.

14.2.2017

Papež: Boží Slovo nelze podávat jako nějaký návrh

Vatikán. Odvaha, modlitba a pokora – charakteristické rysy svatých věrozvěstů Cyrila a Metoděje, kteří přispěli k rozkvětu církve a její misionářské dimenze. O nich kázal papež

František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty v den, na který – podle římského kalendáře – připadá jejich liturgická památka.

Je zapotřebí rozsévačů Slova, misionářů a pravých heroldů Slova jako byli svatí Cyril a Metoděj, kteří formovali Boží lid, byli neochvějnými Božími svědky a dodali sílu Evropě, jejímiž patrony jsou. Petrův nástupce začal svoji homilii poukazem na tři osobnostní charakteristiky „vyslance“ Božího Slova, jak je podává dnešní první čtení ze Skutků apoštolů (13,46-49) a Lukášovo evangelium (10, 1-9). První z charakteristik, které papež vypočítal, byla „otevřenost“ čili „odvaha a neochvějnost“.

„Boží Slovo nelze podávat jako nějaký návrh – »jestli se ti líbí« - anebo jako filosofickou myšlenku či mravní postoj - »takto je možné žít«... Nikoli! Je to něco jiného. Musí být předkládáno směle, pádně a přesvědčivě, aby tě Slovo proniklo až do morku kostí – jak říká Pavel. Člověk bez odvahy – duchovní odvahy, odvahy v srdci, které láskou lne k Ježíši, z něhož čerpá odvahu – takový řekne: »je to zajímavé, má to mravní obsah, je to užitečné, filantropické« - to však není Boží Slovo. Tak nelze formovat Boží lid. Jedině Slovo Boží hlásané otevřeně a odvážně je s to utvářet Boží lid.“

Z Lukášova evangelia, které popisuje, jak Ježíš posílá před sebou dvaasedmdesát učedníků, vzal papež František další dvě charakteristiky vlastní hlasatelům Božího Slova. Dnešní evangelium – komentoval – je poněkud zvláštní, protože oplývá zdánlivě nesouvisejícími elementy. »Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň« (Lk 10,2), citoval František místo, které měl na mysli, a vysvětlil:

„Boží Slovo je třeba hlásat také s modlitbou. Vždycky. Bez modlitby můžeš pronést hezkou, poučnou a dobrou přednášku, ale není to Boží Slovo. Jedině z modlícího se srdce může vzejít Boží Slovo. Z modlitby za to, aby toto rozsévání Slova provázel Pán, který dá zrnu vláhu, aby vzklíčilo. Boží Slovo je třeba hlásat s modlitbou. Modlitba je to, co hlásá Boží Slovo.“

Z dnešního evangelia vyplývá také třetí charakteristika – pokračoval papež. Pán posílá učedníky »jako ovce mezi vlky«.

„Pravým kazatelem je ten, který ví, že je slabý a sám od sebe se nemůže uhájit. »Jdi jako ovce mezi vlky.« - ale, Pane, vždyť mne sní? - »Jdi. To je cesta.« A myslím, že to byl Chrysostom, který vyslovil tuto hlubokou reflexi: »Pokud půjdeš mezi vlky jako vlk, Pán tě nebude chránit a budeš se bránit sám.« Když se kazatel považuje za nadměrně inteligentního nebo když ten, kdo je zodpovědný za hlásání Božího Slova, chce chytračit a řekne si: »S těmito lidmi si poradím!«, tak skončí špatně. Anebo když vyjednává o Božím Slovu s mocnými a pyšnými.“

Na dokreslení podal papež historku o kazateli, který byl domýšlivý, myslel si, že hlásá Boží Slovo dobře, a považoval se tedy za vlka. Po jednom krásném kázání – vyprávěl papež – šel do zpovědnice, kde chytil velkou rybu - jak se říká - velkého hříšníka, který s pláčem prosil o odpuštění. Onen zpovědník se začal nadýmat samolibostí a zvědavost mu nedala, takže se kajícího zeptal, co se jej tak silně dotklo, že jej to přimělo k lítosti. »Bylo to to - odpověděl penitent – jak jste řekl: A teď přejdeme k druhé části [promluvy]«. Nevím, jestli se to tak stalo,“ dodal Svatý otec, „ale určitě je pravda, že skončí špatně ten, kdo hlásá Boží Slovo sebestě a ne jako ovce, aby jej mohl bránit Pán.“

„Toto je tedy misionářský rozměr církve a velkých věrozvěstů – zdůraznil na závěr papež František – „takoví zasévali a pomohli církvi ve světě růst, byli odvážní, zbožní a pokorní. Kéž nám svatí Cyril a Metoděj pomohou hlásat Boží Slovo podle stejných měřítek, kterých se drželi oni.“

Petrův nástupce: Domorodé národy rovnocennou součástí obyvatelstva

Vatikán. Ještě před generální audiencí papež František přijal v salonku auly Pavla VI. asi čtyřicet zástupců domorodých etnik, kteří se v Římě účastní třetího globálního setkání Fóra domorodých národů. Do italského hlavního města přijeli v souvislosti se čtyřicátým zasedáním vládní rady Mezinárodního fondu pro rozvoj zemědělství (IFAD), jedné ze trojice institucí OSN sídlících v Římě. Hlavní náplní jejich setkání bylo naznačit způsob, jakým zvažovat hospodářskou zodpovědnost domorodých národů.

„Myslím, že zásadním problémem je sloučit právo na rozvoj, včetně sociálního a kulturního, a zachování rysů příznačných pro domorodé národy a jejich území. Je to zřejmé zvláště v případě ekonomických činností, které se střetávají s domorodými kulturami a jejich vztahem k půdě, zděděné po předcích. Vždy by tudíž mělo převládnout právo na předchozí informovaný souhlas, jak se předpokládá v 32. čl. Deklarace OSN o právech domorodých národů.“

Zmíněná deklarace z roku 2007 však není závazná a neumožňuje přezkoumat, zda práva domorodých národů nejsou porušována. Papež nicméně zdůraznil, že pouze její dodržení zajistí pokojnou spolupráci mezi vládami a domorodými národy, díky které by byly překonány protiklady a konflikty.

„Dalším aspektem je vypracování orientačních směrnic a projektů, které by v sobě zahrnovaly identitu domorodých národů se zvláštním zřetelem k mladým lidem a ženám. Jde o inkluzi a nikoli pouhé přihlídnutí k jejich existenci! Pro vlády to znamená povinnost uznat domorodé komunity za součást obyvatelstva, kterou je nutné docenit, s níž je třeba se radit a podporovat její plnou účast na místní i národní úrovni.“

Mezinárodní fond Spojených národů pro rozvoj zemědělství k tomu může přispět svými odbornými znalostmi a financemi, ovšem za nezbytného předpokladu, že „technologický a ekonomický rozvoj, který nezanechává lepší svět a integrálně vyšší kvalitu života, nemůže být považován za pokrok“ (Laudato si', 194). V závěru papež vyslovil prosbu k Nejvyššímu Bohu za požehnání domorodých národů a osvětlení zodpovědných zaměstnanců OSN.

Kázání z Domu sv. Marty

16.2.2017

Modlitba za mír není formalita

Vatikán. Válka začíná v lidském srdci a proto jsme všichni zodpovědní za mír – zdůraznil papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Poukázal na soužení národů zatažených do válek, které si přeji mocní a obchodníci se zbraněmi, a zavzpomínal na okamžik, kdy se jako devítileté dítě dozvěděl, že skončila druhá světová válka.

Holubice, duha a smlouva. Papež se pozastavil u těchto třech znamení vzatých z dnešního čtení z knihy Geneze (9,1-13). Noe po potopě vypustil holubici, která se vrátila s olivovým listem, „znaméním toho, co si Bůh přeje pro celé lidstvo, totiž mír. Holubice a duha jsou křehké – řekl papež. - Duha, která přijde po bouři, je krásná, ale brzo zmizí. Také holubice je slabá.“ František pak připomněl, jak před dvěma roky během polední promluvy před Anděl Páně, dvě holubice vypuštěné dvěma dětmi z okna apoštolského paláce před očima poutníků na Svatopetrském náměstí padly za kořist dvěma rackům.

„Smlouva, kterou uzavírá Bůh, je mocná – pokračoval – ale my, kteří ji přijímáme, jsme slabí. Bůh s námi uzavřel mír, ale střežit jej, není snadné. Je to každodenní úsilí, protože je v nás stále ono sémě prvotního hříchu, Kainův duch, který ze závisti, žárlivosti a touhy po vládě, rozpoutává válku.“

„Dnes se ve světě prolévá krev. Svět je dnes ve válce. Mnozí bratři a sestry umírají, i nevinní, protože ti velcí a mocní chtějí kus půdy, chtějí trochu více moci a přejí si mít trochu větší zisk z obchodů se zbraněmi. A Pánovo Slovo je jasné: »Budu žádat krev – praví kniha Geneze - od každého zvířete, tím spíše budu žádat život člověka od člověka, který je druhému bratrem« (Gen 9,4). Také od nás, kterým se zdá, že je mír, bude tady Pán žádat počet z krve našich bratří a sester, které sužuje válka.“

„Jak chránit holubici?“ – tázal se dále papež. „Co učiním, aby mne stále vedla duha? Co učiním, aby už nebyla ve světě prolévána krev. My všichni jsme do toho vtaženi. Modlitba za mír není formalita, úsilí o mír není formalita. Válka totiž začíná v lidském srdci, začíná doma, v rodinách, mezi přáteli a potom se šíří dál. Co učiním já, když cítím, že v mém srdci dochází k něčemu, co chce zničit pokoj?“ – tázal se papež.

„Tady začíná a končí válka. V novinách a televizi pak sledujeme zprávy. Mnoho lidí dnes umírá, a to sémě války, které v mém srdci působí závist, žárlivost a chamtivost, roste a stane se stromem, je pak bombou, která dopadá na nemocnici či školu a zabíjí děti. Je to stejné sémě. Vyhlášení války začíná tady, v každém z nás. Proto ona otázka: »Jak střežím pokoj ve svém srdci, ve svém nitru, ve své rodině?« Nejenom střežit pokoj, ale tvořit jej. Rukama, rukodělně, denně. Takto jej dokážeme vytvořit na celém světě.“

„Krev Kristova – zdůraznil dále papež – je tím, co tvoří pokoj, nikoli krev bratra, kterou prolévám já, obchodníci se zbraněmi nebo mocní této země ve velkých válkách“, a přidal potom osobní vzpomínku z dětství na to, jak se dozvěděl o konci druhé světové války.

„Vzpomínám si, že se rozezněly požární sirény, a potom přišli kameloti s novinami... Siréna přitahovala pozornost většinou k nějaké tragédii. Vzápětí jsem uslyšel sousedku, která volala na moji maminku: »Paní Regino, paní Regino, pojdte sem, pojdte sem!«. Maminka trochu polekaně vyšla a ptala se: »Co se děje?«. A ona žena na druhém konci zahrady zvolala: »Je konec války!« a rozplakala se.“

„Následovalo objetí obou žen, pláč a radost, protože skončila válka“ – dodal papež a kázání zakončil prosbou: „Kéž nám Pán udělí milost říci »Je konec války« a plakat. Je konec války v mém srdci, skončila válka v mojí rodině, skončila válka v mojí čtvrti, na mém pracovišti, je konec války na světě. Ať sílí holubice, duha i smlouva.“

17.2.2017

Papež k alternativním hnutím: Největším ohrožením lidstva je pokušení dělit lidi na bližní a ne-bližní

Vatikán/USA . „Milosrdní Samaritáni zachrání svět, to znamená ti, kdo mají autentickou schopnost být bližními těch, kdo strádají. Nikoli pokrytectví těch, kdo si plní kapsy a stylově ignorují sociální nešvary, aby pak manipulovali myšlením druhých, když tyto nešvary vyjdou najevo. Často se tak děje, když se mluvčími periferií stávají vybrané elity“ – těmito sžíravými slovy papež František demaskuje poruchy toho, co nazývá „vládnoucím paradigmatickým“ a „ekonomickým systémem, který způsobuje lidské rodině enormní utrpení,“ v písemném poselství adresovaném účastníkům 4. světového setkání alternativních, lidových hnutí v kalifornském Modesto.

Petrův nástupce ve svém dopise komentoval podobenství o milosrdném Samaritánovi: „Rány způsobené ekonomickým systémem, jehož středem je bůžek peněz a který často jedná brutálně jako lupiči ze zmíněného podobenství, byly zaviněně přehlíženy“ – píše papež a denuncuje „elegantní styl“ používaný „k opakovanému odvracení zraku pod zdáním politické korektnosti nebo ideologických trendů. Zprostředkovává se bezdotykový pohled na trpící lidi v přímém přenosu, pronášejí se zdánlivě snášenlivé promluvy plné eufemismů, ale nepřístupuje se k žádným systematickým krokům, které by hojily sociální rány a čelily struktrám, jež

odsouvají bratry z cesty.

Jde o morální podvod – píše dále papež – a dříve či později vyjde najevo a rozplyne se jako vidina. Ranění existují, jsou realitou, nezaměstnanost je reálná stejně jako násilí, korupce, krize identity, vyprazdňování demokracie a ekologická krize. „Na každý pád nelze gangrénu tohoto systému kamuflovat věčně, protože dříve či později začne zapáchat. A když už to nejde utajit, pak stejná moc, která tento stav věcí způsobila, začíná manipulovat vytvářením strachu, nejistoty a vzteku, včetně oprávněného hněvu lidí, a veškerá odpovědnost za všechny nešvary se svede na »ne-bližního«. Právě toto – zdůrazňuje papež – je největší pokušení, které sytí stávající sociální pohyb v mnoha částech světa, a představuje vážnou hrozbu pro celé lidstvo, totiž pokušení klasifikovat lidi na bližní a na ty, kteří bližními nejsou.“

Ježíš – připomíná Kristův náměstek – učí něco jiného. Vede k tomu, abychom se stávali bližními těch, kdo jsou v nouzi, a to je možné jedině, pokud je srdce schopné soucitu, má schopnost trpět spolu s druhým. „Pravé člověčenství odporuje dehumanizaci projevující se lhostejností, pokrytectvím a nesnášenlivostí,“ píše v závěru svého třístránkového listu papež František účastníkům světového setkání alternativních hnutí, které se v těchto dnech koná v USA, kde papeže zastupuje prefekt vatikánského Úřadu pro službu integrálnímu rozvoji, kardinál Turkson